

LBDIS | We know
JOHN GRISHAM

TESTAMENTUL

1

Am ajuns la ultima zi, la ultima oră chiar. Sunt un bătrân singur și neiubit, bolnav, suferind și sătul de viață. Sunt pregătit pentru viața de dincolo; trebuie să fie mai bună decât aceasta.

Sunt proprietarul clădirii înalte din sticlă în care mă aflu și a nouăzeci și șapte la sută din compania din incinta ei, al terenului din jurul ei pe o rază de opt sute de metri în trei direcții, cât și al celor două mii de oameni care lucrează aici, și al celorlalți douăzeci de mii care nu lucrează aici, sunt proprietarul conductei de sub pământ, care transportă gazele până la clădire de pe câmpurile mele din Texas, sunt proprietarul companiilor de electricitate și concesionez satelitul nevăzut care se află la mii de kilometri deasupra noastră prin care dădeam odată ordine imperiului meu risipit departe prin lume. Avera mea depășește unsprezece miliarde de dolari. Am argint în Nevada, cupru în Montana, cafea în Kenya, cărbune în Angola, cauciuc în Malaysia, gaze naturale în Texas, petrol neprelucrat în Indonezia și oțel în China. Compania mea deține companii care produc electricitate, fac computere, construiesc baraje, tipăresc cărți și transmit semnale satelitelui meu. Am filiale cu ramificații în mai multe țări decât poate crede cineva.

Am avut cândva toate jucăriile pe care le-am vrut – iahturi, avioane, blonde, case în Europa, ferme în Argentina, o insulă în Pacific, cai pursânge, până și o echipă de hochei. Dar sunt prea bătrân pentru jucării.

Banii constituie sursa necazurilor mele.

Am avut trei familii – trei foste soții care au dat naștere la șapte copii, dintre care șase sunt încă în viață și fac tot ce le stă în putință ca să mă chinuie. Din câte știu, eu i-am conceput pe toți șapte și am îngropat unul. Ar trebui să spun că mama lui l-a îngropat. Eu eram plecat din țară.

M-am îndepărtat de toate soțiile și de toți copiii. S-au adunat astăzi, aici, pentru că eu sunt pe moarte și a venit vremea împărțirii banilor.

Am plănuit de mult această zi. Clădirea mea cu paisprezece etaje are în spate o curte umbrită, unde organizam odată dejunuri în aer liber. Eu locuiesc și lucrez la ultimul etaj – o mie de metri pătrați de opulență care ar părea obscenă multora, dar acest lucru nu mă deranjează câtuși de puțin. Fiecare bănuț din averea mea l-am câștigat cu sudoare, inteligență și noroc, deci cheltuirea ei este dreptul meu exclusiv. Și împărțirea ei ar trebui să fie alegerea mea, dar sunt hăituit.

De ce ar trebui să-mi pese cine primește banii? Am făcut cu ei tot ce își poate închipui cineva. Stând acum în scaunul meu cu rotile, singur și așteptând, nu-mi vine în minte absolut nici un lucru pe care să vreau să-l cumpăr sau să-l văd, nici un loc unde să vreau să merg, nici o altă aventură în care să vreau să pornesc.

Le-am făcut pe toate și sunt foarte obosit.

Nu mă interesează cine primește banii, ci mai degrabă cine nu-i primește.

Fiecare metru pătrat din această clădire a fost proiectat de mine, așa că știu exact unde să-i așez pe toți pentru această mică ceremonie. Sunt cu toții aici, așteptând ore în șir, deși nu îi deranjează. Ar fi în stare să stea în pielea goală în viscol pentru ceea ce sunt pe cale să fac.

Prima familie este alcătuită din Lillian și progeneriturile ei – patru dintre copiii mei aduși pe lume de o femeie care rareori m-a lăsat s-o ating. Ne-am căsătorit de tineri – eu aveam

douăzeci și patru de ani, și ea optsprezece așa că și Lillian e bătrână. N-am mai văzut-o de ani de zile și nu o s-o văd nici astăzi. Precis că încă mai joacă rolul primei soții, îndurerată și abandonată, care a fost schimbată pe un trofeu. Nu s-a mai recăsătorit și sunt sigur că n-a mai făcut sex de cincizeci de ani. Nici nu știu cum de ne-am reproduș.

Troy Junior, cel mai mare fiu al ei, are patruzeci și șapte de ani și e un idiot care nu e bun de nimic, blestemat cu numele meu. În copilărie și-a luat porecla de TJ și încă o mai preferă în locul numelui de Troy. Dintre cei șase copii adunați aici, acum, TJ este cel mai tâmpit, și asta-i puțin spus. La nouăsprezece ani a fost dat afară din colegiu pentru că vindea droguri.

Ca și celorlalți, lui TJ i s-au dat cinci milioane de dolari când a împlinit douăzeci și unu de ani. Și, la fel ca și celorlalți, i s-au scurs printre degete ca apa.

Nu suport să relatez poveștile îngrozitoare ale copiilor lui Lillian. Ajunge să spun că toți sunt îngropați în datorii și practic de neangajat, cu foarte puține speranțe de schimbare, așa că semnarea de către mine a acestui testament este cel mai important eveniment din viața lor.

Să revin la fostele soții. De la frigiditatea lui Lillian, am fugit la pasiunea entuziasmată a lui Janie, o tânără frumoasă, angajată ca secretară la contabilitate, dar promovată rapid când am hotărât că aveam nevoie de ea în călătoriile de afaceri. Am divorțat de Lillian și m-am însurat cu Janie, care era cu douăzeci și doi de ani mai tânără decât mine și hotărâtă să mă satisfacă. A făcut doi copii cât a putut de repede și i-a folosit drept ancoră ca să mă țină aproape. Rocky, cel mai mic, a murit într-o mașină sport împreună cu alți doi prieteni ai lui, într-un accident care m-a costat șase milioane ca să nu se ajungă la tribunal.

Cu Tira m-am însurat la șaiszeci și patru de ani. Ea avea douăzeci și trei și era însărcinată cu un mic monstru pe care l-a botezat Ramble, dintr-un motiv care nu mi-a fost limpede niciodată. Ramble are paisprezece ani acum și a fost arestat deja o dată pentru furt din magazin și o dată pentru posesie de

marijuana. Are părul lung și uleios care i se lipește de ceafă și poartă cercei în urechi, sprâncene și nas. Am auzit că se duce la școală numai când are chef.

Lui Ramble îi este rușine că tatăl lui are aproape optzeci de ani, și tatălui său îi este rușine că fiul lui are limba străpunsă de mărgelile de argint.

Și el, împreună cu ceilalți, se așteaptă să-mi pun numele pe acest testament și să-i fac viața mai bună. Oricât de mare e averea mea, la proștii ăștia nu va rezista mult.

Un bătrân care e pe moarte n-ar trebui să urască, dar n-am încotro. Toți sunt niște nemernici. Mamele lor mă urăsc, așa că și copiii lor au fost învățați să mă urască.

Sunt niște vulturi cu gheare la picioare, dinți ascuțiți și ochi lacomi, care se rotesc amețiți în așteptarea unor sume de bani nelimitate.

Acum se pune în discuție sănătatea mea mintală. Ei cred că am o tumoare pentru că spun lucruri ciudate. Trăncănesc incoerent la ședințe și la telefon, iar asistenții mei șușotesc, dau din cap prin spatele meu și își spun în sinea lor: „Așa e. Tumoarea e de vină“.

Acum doi ani am făcut un testament în care am lăsat totul ultimei concubine, care la vremea respectivă se plimba prin apartament în chiloți cu un imprimeu care imita blana de leopard și fără nimic altceva, și da, bănuiesc că sunt nebun după blondele de douăzeci de ani înzestrate cu tot ce le trebuie. Dar mai târziu i-am dat papucii. Și testamentul a fost dat aparatului de tăiat hârtie. Am obosit, pur și simplu.

Acum trei ani am făcut un testament doar de dragul de a-l face, și am lăsat totul societăților de binefacere, peste o sută la număr. Într-o zi l-am înjurat pe TJ, el m-a înjurat pe mine și i-am spus de acel nou testament. El, mama lui și ceilalți frați ai lui au angajat o grămadă de avocați corupți și au dat fuga la tribunal într-o încercare de a mă închide într-un sanatoriu pentru tratament și evaluare. A fost o mișcare inteligentă din partea

avocaților, pentru că, dacă aș fi fost găsit incompetent din punct de vedere psihic, testamentul meu ar fi fost nul.

Dar eu am mulți avocați și îi plătesc cu o mie de dolari pe oră ca să manipuleze sistemul juridic în favoarea mea. N-am fost internat, deși în perioada aceea probabil că eram puțin cam într-o doagă.

Și am propriul meu aparat de tăiat hârtie, pe care l-am folosit pentru toate vechile testamente. Toate au dispărut înghițite de micul aparat.

Port halate lungi și albe din mătase thailandeză, mă rad pe cap ca un călugăr și mănânc puțin, așa încât trupul meu e mic și zbârcit. Ei cred că sunt budist, dar în realitate studiez zoroastrismul. Ei nu cunosc însă diferența. Aproape că înțeleg de ce se crede că mi s-a diminuat capacitatea mintală.

Lillian și prima familie se află în sala de conferințe, la etajul al treisprezecelea, chiar sub mine. E o încăpere spațioasă, din marmură și lemn de mahon, cu covoare groase și o masă lungă și ovală în mijloc, iar acum e plină de oameni foarte nervoși. Deloc surprinzător, avocații sunt mai numeroși decât membrii familiei. Lillian are un avocat, la fel ca fiecare dintre cei patru copii ai ei, cu excepția lui TJ, care a adus trei, ca să-și dea importanță și să fie sigur că toate scenariile sunt bine consiliate. TJ are mai multe probleme juridice decât majoritatea condamnaților la moarte. Într-un capăt al mesei se află un ecran digital mare care va transmite totul.

Fratele lui TJ, Rex, în vârstă de patruzeci și patru de ani, cel de-al doilea fiu al meu, este căsătorit în prezent cu o stripteuză. Numele ei e Amber și e o făptură sărmană fără creier, dar cu un piept mare și fals, și am impresia că e a treia soție a lui. A doua sau a treia, dar cine sunt eu să-l condamn? E și ea aici, cu celelalte neveste actuale și/sau concubine, foindu-se nervoasă în așteptarea împărțirii celor unsprezece miliarde de dolari.

Prima fiică a lui Lillian, cea mai mare dintre fiicele mele, este Libbigail, un copil pe care l-am iubit cu disperare până când a plecat la colegiu și a uitat de mine. Pe urmă s-a măritat cu un african și i-am șters numele din testamentele mele.

Mary Ross este ultimul copil născut de Lillian. E măritată cu un doctor care aspiră să fie super-bogat, dar sunt îngropați în datorii.

Janie și cea de a doua familie așteaptă într-o încăpere la etajul zece. Janie a mai avut doi soți de când am divorțat noi cu mulți ani în urmă. Sunt aproape sigur că în acest moment locuiește singură. Am angajat detectivi să mă țină la curent, dar nici măcar FBI-ul n-ar putea să țină evidența celor care trec prin patul ei. Așa cum am mai spus, Rocky, fiul ei, a murit. Fiica ei, Geena, este aici împreună cu al doilea soț al ei, un idiot cu un masterat în afaceri, care e suficient de periculos ca să ia o jumătate de miliard și să-l piardă cu mare artă în trei ani.

Apoi vine Ramble, care stă trântit pe un scaun la etajul cinci, lingându-și inelul de aur din colțul buzei, trecându-și degetele prin părul lipicios și verzui și uitându-se încruntat la mama lui, care a avut tupeul să vină astăzi cu un gigolo mic și păros. Ramble se așteaptă să se îmbogățească astăzi, să-i pice în brațe o avere numai pentru că a fost zămislit de mine. Și el are un avocat, un tip hippie radical pe care Tira l-a văzut la televizor și l-a angajat imediat după ce s-a culcat cu el. Așteaptă și ei împreună cu ceilalți.

Îi cunosc pe acești oameni. Îi privesc.

Snead apare din partea din spate a apartamentului meu. E servitorul meu de aproape treizeci de ani, un individ mărunț, plinuț și simplu, cu o haină scurtă, albă, umil și modest, întotdeauna îndoit de la mijloc de parcă s-ar închina în fața unui rege. Se oprește în fața mea, cu mâinile împreunate pe burtă, ca întotdeauna, cu capul înclinat și cu un zâmbet umed și mă întreabă „Ce mai faceți, domnule?“ cu un accent afectat pe care l-a dobândit cu mulți ani în urmă, când trăiam în Irlanda.

Eu nu spun nimic, pentru că nici nu se cere, nici nu se așteaptă din partea mea să-i răspund lui Snead.

– Doriți o cafea, domnule?

– Prânzul.

Snead clipește din ambii ochi și se înclină și mai mult, după care iese din cameră măturând podeaua cu manșetele pantalonilor. Și el se așteaptă să devină bogat după moartea mea și bănuiesc că numără zilele, la fel ca toți ceilalți.

Necazul când ai bani e că toată lumea vrea puțin din ei. O feliuță, o fărâmă. Ce înseamnă un milion de dolari pentru cineva care are miliarde? Dă-mi un milion, bătrâne, și nici n-o să simți. Dă-mi un împrumut și o să uităm amândoi de el. Strecoară-mi numele în testament undeva; e destul loc.

Snead e al naibii de băgăcios și, cu ani în urmă, l-am surprins scotocind prin biroul meu, probabil după testamentul de atunci. Vrea să mor, pentru că se așteaptă să-i las câteva milioane.

Ce drept are să aștepte ceva? Ar fi trebuit să-l dau afară de mult.

Numele lui nu e trecut în noul meu testament.

Îmi pune o tavă în față: o cutie nedeschisă de biscuiți Ritz, un borcânel de miere cu sigiliul de plastic în jurul capacului și o conservă de trei sute șazeci de grame de Fresca la temperatura camerei. Orice schimbare și Snead ar fi concediat pe loc.

Îl expediez și înmoi biscuiții în miere. Ultima masă.

2

Privesc prin pereții din sticlă fumurie. În zilele senine se poate vedea vârful monumentului lui Washington, care se află la vreo zece kilometri depărtare, dar nu și astăzi. Astăzi e umezeală și frig, bate vântul și e înnorat, deloc o zi proastă pentru a muri. Vântul smulge ultimele frunze de pe ramuri și le împrăștie prin parcarea de jos.

De ce îmi fac probleme din cauza durerii? Ce e rău în puțină suferință? Am provocat mai multă decât zece persoane la un loc.

Apăs pe un buton și apare Snead. Face o plecăciune și îmi împinge căruciorul dincolo de ușa apartamentului, în holul de marmură, printr-o altă ușă. Ne apropiem din ce în ce, dar nu simt nici un fel de neliniște.

I-am făcut pe psihiatri să aștepte mai bine de două ore.

Trecem pe lângă biroul meu și îi fac un semn din cap lui Nicolette, ultima mea secretară, o tânără foarte drăguță, la care țin mult. Dacă ar mai fi timp, ar putea deveni numărul patru.

Dar nu mai e timp. Mai sunt doar câteva minute.

O mulțime de oameni așteaptă – o grămadă de avocați și câțiva psihiatri care vor decide dacă sunt în toate mințile. Sunt strânși în jurul unei mese lungi, în sala mea de conferințe și când intru, tac imediat toți și se uită la mine. Snead îmi așază căruciorul de o parte a mesei, lângă avocatul meu, Stafford.

Sunt camere de luat vederi îndreptate în toate direcțiile, iar tehnicienii se agită să le regleze. Fiecare șoaptă, fiecare mișcare, fiecare răsuflare va fi înregistrată, pentru că e o avere în joc.

În ultimul testament pe care l-am semnat am lăsat puțin copiilor. Josh Stafford l-a redactat, ca de fiecare dată. L-am tăiat azi-dimineață.

Stau aici ca să dovedesc lumii că sunt destul de întreg la minte ca să fac un nou testament. Odată ce se va dovedi acest lucru, testamentul meu nu va putea fi pus la îndoială.

Chiar în fața mea stau trei psihiatri – câte unul angajat de fiecare familie. Pe cartoanele din fața lor cineva le-a tipărit numele – Dr. Zadel, Dr. Flowe, Dr. Theishen. Le studiez ochii și chipurile. Din moment ce trebuie să par în toate facultățile mintale, trebuie să-i privesc în ochi.

Se așteaptă să fiu cam într-o ureche, dar o să-i fac praf.

Stafford o să dirijeze spectacolul. După ce se așază toată lumea și camerele sunt pregătite, zice:

– Numele meu este Josh Stafford și sunt avocatul domnului Troy Phelan, care se află aici, în dreapta mea.

Îi privesc pe psihiatri, pe rând, drept în ochi, la fel de dușmănos ca și ei, până când fiecare clipește sau se uită în altă parte. Toți trei sunt îmbrăcați în costume închise la culoare. Zadel și Flowe au bărbi nepieptănate. Theishen are papion și nu pare a avea mai mult de treizeci de ani. Familiile au avut dreptul să angajeze pe cine au vrut.

Stafford vorbește.

– Scopul acestei întâlniri este ca domnul Phelan să fie consultat de o comisie alcătuită din psihiatri pentru a se stabili capacitatea sa testamentară. În cazul în care comisia îl va găsi în toate facultățile sale mintale, intenționează să semneze un testament potrivit căruia bunurile sale vor fi împărțite după ce va muri.

Stafford bate cu creionul într-un testament gros de doi centimetri și jumătate care se află în fața noastră. Sunt sigur că toate camerele iau un prim plan și, de asemenea, că imaginea acelui document le dă fiori copiilor mei și mamelor acestora împrăștiați prin toată clădirea mea.

Ei nu au văzut testamentul și nici nu au acest drept. Un testament este un document personal ce trebuie arătat numai

după moarte. Moștenitorii nu pot decât să facă speculații cu privire la ceea ce ar conține, iar moștenitorii mei au primit aluzii, minciunile pe care le-am plasat cu grijă.

Au fost făcuți să creadă că grosul averii mele va fi oarecum împărțit în mod egal copiilor mei, cu daruri generoase pentru fostele soții. Ei știu acest lucru; o simt. De săptămâni întregi, chiar luni, se roagă cu ardoare pentru asta. E o chestiune de viață și de moarte pentru ei, fiindcă toți au datorii. Testamentul care se află în fața mea ar trebui să-i facă bogați și să pună capăt certurilor.

Stafford l-a pregătit și, în discuțiile cu avocații lor, a dezvăluit cu permisiunea mea, în linii generale, presupusul conținut al testamentului. Fiecare dintre copii va primi o sumă între trei sute și cinci sute de milioane, alte cincizeci de milioane mergând la fiecare dintre cele trei foste soții, care au primit destui bani la divorț, dar acest lucru s-a uitat, bineînțeles.

Daruri totale de aproximativ trei miliarde de dolari pentru familii. După ce guvernul va mai lua câteva miliarde, restul va ajunge la societăți de binefacere.

Așa că vedeți de ce se află aici, dichisiți, aranjați, sobri (în cea mai mare parte), uitându-se cu atenție la monitoare, așteptând și sperând că bătrânul o să poată face față acestei încercări. Sunt sigur că fiecare i-a spus psihiatrului său: „Să nu fii prea dur cu bătrânul. Vrem să fie declarat în toate facultățile mintale“.

Dacă toată lumea e atât de mulțumită, atunci de ce atâta agitație cu acest test psihiatric? Pentru că o să-mi bat joc de ei pentru ultima oară și vreau s-o fac bine.

Eu am fost cu ideea de a aduce psihiatrii, dar copiii mei și avocații lor sunt prea grei de cap ca să-și dea seama.

Zadel începe primul.

– Domnule Phelan, ne puteți spune data, ora și locul?

Mă simt ca un elev în clasa întâi. Las bărbia în piept ca un imbecil și cântăresc întrebarea suficient de mult ca să-i fac să se tragă la marginea scaunelor și să șoptească:

– Haide, ticălos bătrân și nebun. Sigur știi în ce zi suntem.

– Luni, spun eu încet. Luni, 9 decembrie 1996. Locul este în biroul meu.

– Ora?

– Vreo două și jumătate ziua, zic eu, deși nu port ceas.

– Și unde e biroul dumneavoastră?

– În McLean, Virginia.

Flowe se apleacă spre microfon.

– Puteți să spuneți numele și datele când s-au născut copiii dumneavoastră.

– Nu. Numele, poate, dar nu și datele.

– Bine, spuneți-ne numele.

Nu mă grăbesc. E prea devreme să mă arăt ager. Vreau să asude.

– Troy Phelan Jr., Rex, Libbigail, Mary Ross, Geena și Ramble.

Le rostesc ca și cum ar fi îngrozitor de dureros chiar să mă gândesc la ele.

Flowe are voie să mai pună o întrebare legată de acest subiect.

– A fost și un al șaptelea copil, nu-i așa?

– Da.

– Vă amintiți numele lui?

– Rocky.

– Și ce a pățit?

– A murit într-un accident de mașină.

Stau drept în scaunul meu cu roțile, cu capul sus, uitându-mă când la un psihiatru când la altul, dând, pentru camere, o impresie de deplinătate a facultăților mintale. Sunt sigur că toți copiii mei și fostele soții sunt mândri de mine, privind la monitoare în micile lor grupuri, strângând mâinile actualilor parteneri și zâmbindu-le avocaților lacomi pentru că bătrânul Troy s-a descurcat deocamdată.

Poate că vocea mea e scăzută și slabă și oi arăta eu ca un nebun cu halatul meu alb de mătase, cu fața mea zbârcită și turbanul verde, dar le-am răspuns la întrebări.

Haide, bătrâne, se roagă ei.

– Care este starea sănătății dumneavoastră în prezent? Întrebă Theishen.

– M-am simțit și mai bine.

– Se zvonește că ați avea o tumoare canceroasă.

Direct la obiect, nu?

– Credeam că este o examinare psihiatrică, spun eu aruncându-i o privire lui Stafford, care nu poate să-și reprime un zâmbet.

Dar regulile permit orice întrebare. Aceasta nu este o sală de judecată.

– Așa este, zice Theishen politicos. Dar fiecare întrebare este relevantă.

– Înțeleg.

– Vreți să răspundeți la întrebare?

– În legătură cu ce?

– În legătură cu tumoarea.

– Sigur. E în capul meu, de mărimea unei mingi de golf, crește pe zi ce trece, e inoperabilă și doctorul meu spune că nu mai rezist trei luni.

Aproape că aud cum pocnesc dopurile sticlelor de șampanie sub mine. Tumoarea a fost confirmată!

– În clipa aceasta, vă aflați cumva sub influența medicamentelor, drogurilor sau alcoolului?

– Nu.

– Aveți în posesia dumneavoastră vreun medicament pentru alinarea durerii?

– Încă nu.

Iarăși Zadel:

– Domnule Phelan, acum trei luni, revista *Forbes* a publicat faptul că averea dumneavoastră s-ar ridica la opt miliarde de dolari. Este o cifră corectă?

– De când e cunoscută revista *Forbes* pentru precizie?

– Deci, nu e o cifră corectă?

– Este între unsprezece și unsprezece și jumătate, în funcție de piațe, spun eu foarte încet, dar cuvintele sunt clare și vocea autoritară.

Nimeni nu pune la îndoială mărimea averii mele.

Flowe se decide să continue pe tema banilor.

– Domnule Phelan, puteți descrie, în general, organizarea holdingului dumneavoastră?

– Da, pot.

– Vreți s-o faceți, vă rog?

– Cred că da.

Fac o pauză și îi las să asude. Stafford m-a asigurat că nu sunt obligat să divulg nici o informație în acest sens. Oferă-le doar o imagine de ansamblu, a spus el.

– The Phelan Group este o corporație particulară care deține șaptezeci de companii diferite, dintre care câteva sunt publice.

– Cât anume dețineți din The Phelan Group?

– Cam nouăzeci și șapte la sută. Restul aparține câtorva angajați.

Theishen se alătură și el. Nu i-a luat mult ca să se concentreze asupra aurului.

– Domnule Phelan, compania dumneavoastră deține ceva din Spin Computer?

– Da, zic eu rar, încercând să plasez Spin Computer în jungla corporațiilor mele.

– Cât dețineți din ea?

– Optzeci la sută.

– Și Spin Computer este o companie publică?

– Exact.

Theishen răsfoiește un teanc de documente cu aspect oficial și pot să văd de aici că are raportul anual al companiei și bilanțurile trimestriale, lucruri pe care orice student semicultivat ar putea să le obțină.

– Când ați cumpărat compania Spin? mă întreabă el.

– Acum vreo patru ani.

– Cu cât?

– Douăzeci de dolari acțiunea, un total de trei sute de milioane. Aș vrea să răspund mai încet la aceste întrebări, dar nu mă pot abține. Mă uit fix la Theishen, așteptând nerăbdător următoarea întrebare.

– Și cât valorează acum? întrebă el.

– Păi, ieri la închidere, acțiunea era de patruzeci și trei și jumătate, cu un punct mai puțin. De când am cumpărat-o eu, s-au mai emis acțiuni de două ori, așa că investiția valorează acum vreo opt-cincizeci.

– Opt sute cincizeci de milioane?

– Exact.

În acest moment, testul e practic încheiat. Dacă sunt în stare să înțeleg prețurile acțiunilor ieri la închidere, adversarii mei sunt, cu siguranță, mulțumiți. Aproape că le văd zâmbetele prostești. Aproape că le văd uralele mute. Bravo, Troy. Fă-i praf.

Zadel vrea istorie. E greu să testezi limitele memoriei mele.

– Unde v-ați născut, domnule Phelan?

– În Montclair, New Jersey.

– Când?

– 12 mai 1918.

– Care a fost numele de fată al mamei dumneavoastră?

– Shaw.

– Când a murit?

– Cu două zile înainte de atacul de la Pearl Harbor.

– Și tatăl dumneavoastră?

– Ce-i cu el?

– Când a murit?

– Nu știu. A dispărut când eram mic.

Zadel se uită la Flowe, care are niște întrebări adunate pe carnețel.

– Cum se numește cea mai mică fiică a dumneavoastră? întrebă Flowe.

– Din care familie?

– Ăăă, prima.

– Mary Ross.

– Corect...

– Bineînțeles că e corect.

– Unde a fost la colegiu?

– Tulane, în New Orleans.

– Ce anume a studiat?

– Ceva medieval. Pe urmă, a făcut o partidă proastă, la fel ca toți ceilalți. Bănuiesc că au moștenit de la mine talentul ăsta.

Îi văd cum devin rigizi și se înfurie. Și aproape că îi văd pe avocați și pe actualii parteneri și/sau amanți ascunzându-și zâmbetele, pentru că nimeni nu poate nega faptul că, într-adevăr, am făcut niște partide proaste.

Și am avut niște progenituri și mai groaznice.

Flowe termină runda brusc. Theishen e amorezat de bani.

Mă întrebă:

– Dețineți majoritatea în MountainCom?

– Da, sunt sigur că scrie și acolo, în muntele acela de hârtii.

E o companie publică.

– Cât ați investit inițial?

– În jur de optsprezece pentru o acțiune, pentru zece milioane de acțiuni.

– Și acum, a...

– Ieri, la închidere, o acțiune era douăzeci și unu. O preluare și o emisiune în ultimii șase ani și holdingul valorează acum în jur de patru sute de milioane. V-am răspuns la întrebare?

– Da, cred că da. Câte companii publice controlați?

– Cinci.

Flowe se uită la Zadel și mă întreb cât o să mai dureze totul. Am obosit deodată.

– Mai aveți întrebări? întrebă Stafford.

Nu o să-i presăm, pentru că vrem să fie complet satisfăcuți.

– Intenționați să semnați un nou testament astăzi? mă întrebă Zadel.

– Da, aceasta mi-e intenția.

– E vorba de testamentul care se află pe masă în fața dumneavoastră?

– Da.

– Sunteți pregătit să semnați testamentul acum?

– Da.

Zadel pune stiloul pe masă cu grijă, își împreunează mâinile îngândurat și se uită la Stafford.